

SEHER

Selami GÜDER

A nacım,
Yüreğim bir hâller etti bana, bohçamı hazırladım; yuvadan uçmak
üzereyim.

Kolay sanırdım alıp başını gitmeyi. Bileydim bu kadar zor olacağını
belki de hiç dellenmezdim.

Kaderimiz böyleymiş anam, yoksa ben de telli duvaklı gelin olmayı
istemez miydim?

Babamın inadı... Belki de hakkı vardı, bilmiyorum.

Yüreğimin sesini dinlemeseydim, bir ömür pişmanlığını yaşayacaktım.
Bu kapılar kapanırsa, bil ki başını alıp gitmenin bir ömür pişmanlığını ya-
şayacağım. Bu kapılar kapanmaz değil mi anam? Kınalı kuzuna kıyamazsın
değil mi?

Anladım yüreğini alıp gitmek, bohçayı alıp gitmek değilmiş. Benze-
mezmiş hiçbir şeye. Meğer mutluluğa açılmazmış bütün kapılar. Bir yanı-
mız gülerse, bir yanımız ağlarmış.

Yüreğim bir hâller etti bana, yüzünüzü yere düşürdüm; mahcubum.

Bir yola girdik ki geri dönüşü yoktur.

Allah hayırlara çıkarsın.

Hakkını helal et anam, hakkını helal etsin babam.

Bilirim ki siz hakkınızı helal etmezseniz, mutluluk haramdır bana.

Şimdiden hasretinle yanan kınalı kuzun...

Seher, mektubu yatağın üstüne koyarken, hâlâ ellerinin titrediğini fark etti. Yüreği, kafesinden çıkmak için pır pır eden bir kuştı sanki.

İstem dışı ellerini yüzüne götürdüğünde, bir ateş topunu ellediğini sandı; yanıyordu.

–Hayatımın en önemli anı, dedi.

Hayatının en önemli anıydı. Ve en zor anı...

Heyecandan mı, sıkıntıdan mı olduğunu bilemediği hafakanlar içindeydi. Daraldıkça daralıyordu yüreği. Bildiği şeydi ki eğer bu karabasan biraz daha sürerse, şuracığa düşüp bayılacağına hiç şüphe yoktu.

Mektubu yazabildiğine sevindi yine de.

–Mektup olmadan olmazdı.

Davrandı. Şöyle bir bakındı etrafına. Besbelli bir şey gördüğü yoktu.

–Bu dalgınlıkla bari bir şey unutmasam!

Bir şey unutup unutmadığını yokladı.

–Bu kafayla sanki bir şeyler unutmuş olsan hatırlayacaksın! Sen adını unutmazsan dua et!

Hakkı vardı.

–Bari bir sakarlık yapmasam!

Heyecan ve sıkıntıdan pır pır eden yüreği, her şeyi berbat etmekten korktu bir kere de. Ürperdi.

“Ya Allah” dedi, sessizce araladı kapıyı. Ürkek attı adımlarını.

Bu kapı, mutluluğa açılısın istiyordu.

Nereden başlamıştım Seher’in hikâyesini yazmaya!

Bir süredir yiyemiyorum, yesem tadını alamıyorum. Bir süredir zifirî karanlıklar içindeyim. Bir bukağı sıkıyor da sıkıyor, daraldıkça daralıyorum.

Geçer dedim, geçmedi. Tatile çıkar, biraz kafa dinlersem düzelir dedim, düzelmedi. Bir türlü açılmıyorum. Eş dost aradım, içimi dökmeye. Hafriyat kamyonu gibi boşaltabilseydim yükümü.

Zamanla geçer dediklerim, zamanla kurşun gibi ağırlaştı, çöktü yüreğime.

Allah'ım, inşirah ver bana!

Bir süredir yaşıyor muyum, bilmiyorum. Bir süredir nefes bile alamıyorum.

Bir süredir, bir şeylerin ters gittiğinin farkındayım. Ancak neyin ters gittiğini anlayabilmiş değilim. Her şey yerli yerinde görünüyor. Galiba ters giden benim. Ben ters gidince, her şey ters gidiyor. Bir şey ters gitse, bir yolunu bulup düzeltereğim. Fakat her şey ters gidince, hiçbir şeyi düzeltmek mümkün olmuyor.

Ters giden benim. Kendimi düzelteyim dediğim olmadı değil. Böyle bir şey aklıma geldiği için, bir an yüreğim ferahladı. Sonra neden bunu daha önce düşünemediğime canım sıkıldı. Bu kadar basit bir şey bile aklıma gelmiyordu işte. Seher'in mektubu aklımdan çıksa, belki bu kadar basit şeyleri akletmem mümkün olabilirdi.

Bu kadar basit şeyleri akledemediğime kızmanın, bunun için canımı sıkmanın yeri ve zamanı olmadığına kanaat getirdim. Akıllı olmalıydım, madem bu kadar basit bir çözümü vardı ters giden her şeyi düzeltmenin, o hâlde basit nedenlerle canımı sıkmanın, akılsızlık etmenin manası yoktu.

Kendimi değiştirmeliydim. Hiç de kolay olmadı, fakat bu zor kararı alabildiğim için kutladım kendimi. Yolumu ve yönümü değiştirmeliydim. Öyle yaptım. Pratik zorlukları olmadı değil. Her zaman gittiğim markete ya da otobüs durağına gitmek bile mesele oldu. Bari bir işe yarasaydı! Yolu ve yönü değiştirmek basit bir mesele değilmiş. Hepten yolumu kaybettim. Bütün pusulalar bozulmuştu sanki. Bütün haritalar tahrip olmuştu. Navigasyon cihazları bile çalışmıyordu. İnanmayacaksınız, evin yolunu bile doğrultamadım. Her şey daha berbat olmuştu.

Bütün bunlara sebep tabii ki Seher'di. Zaten sorunlarım olduğu doğrudu. Ne ki Seher'in hikâyesini yazmaya karar vermek, bardağı taşırmıştı. Kendi yükünü taşımaktan aciz ben, bir de Seher'in hikâyesini yazmaya yeltenmiştim. Bu, o kadar kolay değildi. Fakat gecenin karanlığında ürkek de olsa, bir meçhule adımlarını atmıştı Seher. Karanlıklar aydımlanacak, meçhulün üstündeki sis perdesi aralanacak mıydı?

Seher, elinde bohçası, hikâyesinin yazılmasını bekliyordu.

Doğrusu, bütün insanlar gibi, hikâyesinin mutlu sonla bitmesini beklemek onun da hakkıydı. Bu bir talep edilir haksız, Seher'in ismine yaraşır

terütaze, pırl pırl bir geleceği herkesten daha fazla hak ettiği pekâlâ söylebilirdi. Şu an tek istediği sevdiğine kavuşmak, mutlu bir yuva kurmaktı.

“Allah’ım çok şey mi istiyorum?” derdi bazen. Bazen de “Allah’ım bu kadarını çok görme bana” diye yalvarır yakarırdı.

İsmi gibi duru bir hayatı olmuştu Seher’in. Namahremi eli değmemiştii ellerine. Mümkün değildi böylesi. Bırakın ellerini, gözlerinin bile sağa sola kayması görülmüş değildi. Yüzü sabahın ilk ışıkları gibi apaydınlıktı. Uygunsuz bir durumda, sararır, bozarır, kızarır, renkten rene girerdi.

Çok şükür yüzünü kızartacak bir şey yapmamıştı bugüne kadar. Kendi deyişi ile yüreği bir hâller edene kadar... Nasıl olup da böyle bir yola girebildiğine hayretler ediyordu. Seher’in kaçtığını duyan cümle âlemin de hayretler edeceğine kuşku yoktu. “Doğrusu cesaretime şaşıyorum” dedi kendi kendine. Bu cesareti ile anasını, babasını, yakınlarını şaşırttığını tahmin etmek de zor değildi.

“Nasil bakarım yüzlerine?” kaygısı, kara bulut gibi kaplamıştı yüreğini. Bu kaygı dolu kara bulutların, umutlarını kararttığı gibi, mutluluğunu da karartmasından korkuyordu. Daha şimdiden mutluluğu gölgelenmiş değil miydi? Daha da kötüsü, bu kara bulutların dağılması bir yana giderek daha kesif bir hâl aldığını da hissedebiliyordu.

“Bu gecenin karanlığı değil, yüreğimin karanlığıdır” dedi hırıltılı bir sesle, fısıltıyla.

Kaygıları korkulara, korkuları hafakanlara dönüşüyordu. Gecenin ve yüreğinin karanlıklarına boğulmuş Seher, bu karanlıklar içinde bile yüzünün alev alev yandığının ayrımındaydı.

–Yanıyorsun Seher!

Seher yanıyordu. Bu zifirî karanlıkta yüzünü görmek mümkün olsaydı eğer, kıpkırmızı ateşin bir topa döndüğü görülebilir, suya girse, denize düşmüş güneş gibi “cosss” diye ses çıkardığı bile işitilebilirdi.

Seher’in mutlu son istediğini biliyordu Hulusi, “Galiba bunu hak ettiğine de şüphe yok” dedi.

Okuyucunun da Seher’in hikâyesine mutlu son istediğinin, hatta bu isteği, birtakım yöntemler kullanmak suretiyle baskıya dönüştürdüğünün farkındaydı. Şimdiden Seher’in hikâyesinin sonunu merak ediyordu herkes.

Ben merak etmiyor muyum? Herkes kadar Seher'in mutlu olmasını ben istemiyor muyum? "Sanki ben istediğine istediği kaderi yazabilirdim?" gibi, "Hulusi Ağırman, Seher'in mutluluğuna engel olma!" diyorlar. Seher'in rüyalarına bile girdiğini bilmiyorlar. Her gece, her gece, Seher'in "mutluluğuma engel olma!" nidalarıyla bölünüyor uykularım.

Endişeli ve dolu dolu gözlerle çıkıyor karşıma: "Mutluluğuma engel olma!.."

O kadar da güzel ki gözleri! O kadar da masum bakıyor ki! O masum gözler, kâbusum oluyor benim. Tam kafamı yastığa koyuyorum o delici bakışlar karşımda. Uyuyorum karşımda, uyanıyorum karşımda. O bakışlardan kurtulmak için imdat diye fırladığım oluyor yataktan. O gözler büyüyor, büyüyor... Karşısında ben küçüldükçe küçülüyorum. Mütemediyen böyle. Yer yarılsa da dibine girsem dediğim çok oldu. Keşke mümkün olsa da kara toprağı bir yorgan gibi çeksem başıma.

Gündüzleri rahat etsem bari! Nerdeee! Oturuyorum karşımda, kalkıyorum karşımda. Yemek yerken boğazıma düğümleniyor lokmalar. "Gene bir şey yemedin" diyor eşim. Benim bir derdim olduğundan emin. Haksız da sayılmaz. Bir kadın olduğunu düşünüyor.

-Bir şeyler var sende, son günlerde çok değiştin.

"Bir kadın var" demek istiyorum, "Evet bir kadın var, ama düşündüğün gibi değil" diye haykırmak... Buna cesaretim yok. Bunun gereği de...

Susuyorum, sustukça suskum büyüyor. Suskum gibi, suskumla birlikte suçum da büyüyor. Eşim de suçluyor, Seher de... İkisine göre de suçluyum. Seher mutluluğunun derdinde, habire "Mâni olma mutluluğuma" diyor. Artık yalvarmaları yakarmaları, masumiyet sınırlarını aştı, alenen suçluyor beni, alenen.

Hayatımda her şeyin ters gitmesine sebep ne, anladınız mı şimdi? Hulusi Ağırman, kendimi değiştirirsem, ters giden her şeyi değiştirebilirim sanmıştın. Bu kadar basitti. Bu kadar basit bir çözümü olmasına ve bunu akletmiş olmana sevinmiştin. Sonra bu kadar basit bir şeyin o ana kadar nasıl olup da aklına gelmediğine şaşırmıştın.

Bu meselenin bu kadar basit bir çözümünün olduğuna inanmana ve buna sevinmene şaşırılmalı değil mi?

İnsanlara kader yazmak kimin haddine!

Okuyucuya kalsa... “Seher’e mutluluk yazıver!..”

Ne kadar kolay değil mi, “Seher’e mutluluk yazıver!..” Sanki reçete yazıyorum ben. Ne kadar gaddarım, ne kadar da zalim! Taş kalplinin tekiyim, öyle değil mi? Seher de aynı fikirde, hakkımdaki düşüncelerinden eminim. Sevmiyor beni, sevmediğimi düşünüyor. İnsanların mutlu olmasından rahatsız oluyorum sanıyor. İmalı dökülüyor sözcükler, “Nedense insanların mutlu olmasını istemiyor” diyor, “nedense” sözcüğünün üstünde duruyor imalı bir vurguyla.

Nedenini bildiğinden emin.

–Aşkını kaçıramadı, fırsatı kaçırdı!

Seher’in Hulusi Ağırman’la ilgili tespiti budur:

–Aşkını kaçıramadı, fırsatı kaçırdı!

“Ne saçmıyor bu kız?” diye düşünebilirsiniz, merakta koymak istemem sizi. Bazı yazarlar, kolay mitleştirilebildiği için, geçmişlerinin üzerinden sis perdesinin kalkmasını istemezler. Her şeyin bir sis perdesi arkasında belirsizliğe gömülmesi işlerine gelmektedir. Bir yığın ipe sapa gelmez iddia dillendirilir de efsaneleşmek adına ne yalanlarlar bu iddiaları ne de sahiplenirler. Onların isteği geçmişlerinin aydınlanması ya da okuyucuların merakının giderilmesi değildir. Ben açıklıktan yanayım, üstelik geçmişimde gizleyeceğim hiçbir şey de yok.

Seher’in ağzında gevelediği şeyin aslı şudur:

Bir kızı sevmiştim. Daha doğrusu sevdiğimi sanmıştım. Babası, “Benim o haytaya verecek kızım yok” deyip kestirip atınca koştuk; demek o kadar da sevmemişim.

Garıptir, sonradan bir sarhoşa verdiler kızı, yazık ettiler.

Israrcı olsam, babasının inadını kırabilirdim, verirlerdi kızı. Bugün bile inanırım buna. Kız, “Bohçam hazır” diye haber gönderdi kaç kez. Tam o günlerde Fikriye çıktı karşıma; şimdiki eşim. Benim gibi bir haytaya verecek kızları vardı, üstelik daha varlıklılardı. Suçlayıcılara cevap vermek adına bahsetmek isterim ki varlıklı olmalarının benim kararında etkili olduğunu da inkâr edecek değilim.

Ben tercihim Fikriye’den yana yaptım, hepsi bu.

Açık olmam gerekirse şimdiki eşimle çok mutlu olduğumuzu söylemeyeceğim. Kabul ediyorum bazı sorunlarımızın olduğunu. Ancak boh-

çası hazır kızı kaçırmadığıma asla pişman olmadım. Aklıma bile gelmedi dersem, bana inanın. Kızı kaçırmadığım doğruysa da bir fırsatı kaçırdığım zinhar doğru değildir. Ben kız meselesini fırsat gibi değil de nasip olarak görürüm. O yüzden Seher doğru şeylerden söz etmekle birlikte doğru söylemiyor. Ayıp ediyor.

Kendim mutlu olmadığım için, kendisine mutluluğu çok gördüğümü düşünüyor. Mutlu son yazmam için, benim geçmişimi bana karşı şantaj olarak kullanmak istiyor. Bu kadarı da ayıp!

Yaşadığım mutsuzluğun nedenlerini ta o günlerde arıyor değilim. Bir tercih yaptım ben; doğru olduğuna inandığım bir tercih yaptım. Hâlâ da aynı kanaatte olduğumu söylemeliyim ki Seher'in zırvalarına okuyucu inanmasın. Ben de bir tercih yaptım, Seher de... Ne ki tercihlerimiz farklı oldu. O aşkını tercih etti! Yol çatına gelindiğinde insan bir tercih yapar. Tercihiniz doğru da olabilir yanlış da... Ben tercihimin yanlış çıkması hâlinde, sonuçlarına hazırdım. Öyle anlaşılıyor ki Seher tercihinin doğruluğundan emin olmadığı gibi, neticelerine de hazır değildir. Mutlu son isteği makul ve masum bir istek olabilir, ancak giderek hırçınlaşması ve saldırganlaşması hiç de normal değil.

Yaşadıklarımın yazdıklarımı baskılamasından söz edilebilseydi eğer o bohçayı Seher'in eline asla tutuşturmazdım. Ben kendi deneyimlerim ne olursa olsun, onun kendi tercihini yapmasını istedim. Benim için doğru olan onun için doğru olmayabilir. Herkes için tek bir doğrudan söz edilemez.

Annesine mektubunda yazdığı gibi, yüreğinin sesini dinlemeseydi, bir ömür bunun pişmanlığını yaşayacaktı. Bu, kaçtığı için hiç pişmanlık yaşamayacağı anlamına gelmiyor elbette. Umarım ve dilerim ki Seher mutlu olur ve bu tercihinin pişmanlığını yaşamaz.

Ben insan olarak nekes biri olduğumu inkâr edecek değilim fakat bir yazar olarak sorumluluklarımın farkındayım, haddimi biliyorum. Seher öyle istedi diye kafama göre mutluluk yazmam. Seher peri masallarındaki gibi mutlu olursa -ki gerçek hayatta böyle bir mutluluk yoktur- bohçasını eline alan kız sokağa atmaz mı kendini? Nereye varır bu işin sonu?

İyi bilinmelidir ki, sokaklar kızlar için iyi yerler değildir.

Seher kardeşim sen şundan emin ol: Eğer mutlu olursan, ben mutlu olamadım diye nekeslik yapmam.

Hulusi Ağırman, usta kalem olmasına rağmen Seher'in hikâyesini yazmayı sürdürmedi. Seher'in hikâyesi yarım kaldı; onun şimdi nerede, ne yaptığını yazarı da bilmiyor. Fakat kulaktan dolma birtakım bilgilere bakılacak olursa, Seher yuva sahibi oldu, çoluk çocuğa karıştı. Bir orta Anadolu kasabasında günlerini devirip gidiyor.

Mutlu son bu ise, okuyucularımız müsterih olsunlar, Seher mutlu sona ulaştı.

Her Türk kadını gibi biraz kilolarından muzdarip.

Aman Seher, bütün sorunun bu olsun, ne gam! Hem, kilo dediğin mutluluk ve refahın alametidir.

Seher'in küçük can sıkıntıları yok değil yine de. Eşi ufak ufak demlenmeyi âdet edindi. E, içkiyi biraz kaçırınca, kötü davrandığı da oluyor. Gece yaralarına kadar kahveden gelmiyor. Bu arada, Seher ciddi bulmasa da başka bir kadından da şüpheleniyor.

Yanlış anlaşılmasın Seher bunlardan dert yanıyor sayılmaz. Bazen "Benim kaderim de buymuş!" dese de bunun pişmanlık olup olmadığı bilinmiyor.

Okuyucunun gözü aydın olsun, bu ufak tefek şeyleri sorun etmezseniz, Seher mutlu sona ulaştı.

Biz de kendisine uzun ve mutlu bir ömür diliyoruz.